

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **E. S., s. r. o.**, so sídlom H., IČO: X., zastúpenej advokátskou kanceláriou **L., s. r. o.**, so sídlom S., proti žalovanému **Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky**, so sídlom Mierová 19, B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 54/2008 z 18. júna 2008 o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2009, č. k. 3S/215/2008-85, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. decembra 2009, č. k. 3S/215/2008-85 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 54/2008 zo dňa 18. júna 2008 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetným rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu č. 1605/2006-3400 z 19. marca 2008

o zastavení konania vo veci vydania osvedčenia o súlade investičného zámeru s Dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky na vybudovanie prepravnej siete plynu pre lokalitu Vojany.

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil ustanoveniami § 244 ods. 1 OSP, § 61 ods. 1 až 3, § 47 ods. 1 a 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď sa stotožnil sa s dôvodmi uvedenými žalobkyňou v žalobe, že žalovaný sa pri skúmaní rozkladu nezaoberal dôvodmi tohto rozkladu, ale prihliadal len na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia. V rozhodnutí uviedol, keďže prvostupňový správny orgán postupoval v súlade so zákonom o energetike bolo potrebné rozhodnutie prvostupňové potvrdiť. Tým podľa názoru krajského súdu konanie žalovaného trpí vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

O náhrade trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 veta prvá OSP a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi trovy konania vo výške 478,10 eura na účet jej právneho zástupcu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie odmietajúc výrok súdu, že konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Trval na to, že pri svojom rozhodovaní vychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci a objektívne posúdil žiadosť žalovaného podanú dňa 03.08.2006, a že postupoval v súlade so správnym poriadkom a zákonom č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov(ďalej len „ZoE“ alebo „zákon č. 656/2004 Z. z.“). Poukazoval na to, že ZoE ako špeciálny zákon ustanovuje obsahové náležitosti žiadosti o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky; každá žiadosť musí obsahovať zákonom stanovenú dokumentáciu. Trval na tom, že v rozhodnutí č. 1605/2006-3400 z 19. marca 2008 sa náležite zaoberal celým priebehom konania od podania žiadosti až po vydanie tohto rozhodnutia, v ktorom skonštatoval, že v prípade prepravnej siete nie je dostačujúca charakteristika energetického zariadenia tak ako ju dňa 26.01.2007 doplnila žalobkyňa po viacerých výzvach a jej investičný zámer (a v rámci neho charakteristika energetického zariadenia) nevyhovuje definícii prepravnej siete uvedenej v ustanovení § 2 písm. c/ bod 7 ZoE.

Trval tiež na tom, že ako druhostupňový správny orgán vo veci odvolania sa dôkladne zaoberal námietkami uvedenými v rozklade a po zvážení všetkých skutočností uvedených v rozklade dospel k záveru, v ktorom zamietol rozklad a potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Žalovaný ako druhostupňový správny orgán pri svojom rozhodovaní sa podľa jeho názoru náležite (bod po bode) vysporiadal s námietkami žalobkyne uvedenými v rozklade

a rozhodnutie zamietnuť rozklad a potvrdiť prvostupňové rozhodnutie vychádzalo z dôvodu nepredloženia zákonom požadovaných dokumentov. Mal za to, že v rozhodnutí č. 54/2008 z 18. júna 2008 sa zaoberal všetkými dôvodmi rozkladu, ako aj preveril procesnú stránku vydania rozhodnutia prvostupňovým správnym orgánom a v jednotlivých bodoch odôvodnil svoje stanovisko voči námietkam žalobkyne uvedeným v rozklade.

Poukázal na to, že žalobkyni bola niekoľkokrát poskytnutá možnosť doplniť svoju žiadosť o požadované informácie, napriek tomu po viacerých výzvach a ani na ústnom pojednávaní dňa 27.02.2007 svoju žiadosť nedoplnila, pričom Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky potrebuje exaktnú konkretizáciu, zjavne nevyhnutnú pri vydávaní osvedčení o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky. S ohľadom na potreby monitoringu a plánovania rozvoja výrobných kapacít, prepravných a distribučných kapacít, je potrebné, aby Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky malo zodpovedajúce informácie o technickej realizácii konkrétnych investícií.

Navrhol preto Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby rozsudok Krajského súdu v B. 3S/215/2008-85 zmenil tak, že potvrdzuje rozhodnutie č. 54/2008 zo dňa 18. júna 2008 č. spisu: 1254/2008-3100-1000 Ministra hospodárstva Slovenskej republiky a vo zvyšku žalobu E. S., s. r. o., zo dňa 02.09.2008 proti žalovanému Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného zamietla a žalobkyni nepriznáva náhrada trov konania.

Žalobkyňa vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie uviedla, že rozsudok krajského súdu považuje za správny, že súd prvého stupňa spoľahlivo zistil skutkový stav veci a vec správne právne posúdil.

S poukazom na ustanovenie § 11 ods. 3 ZoE namietala, že žalovaný doteraz neuviedol, na základe akého zákonného ustanovenia požadoval od žalobkyne doplnenie žiadosti, čím je zrejmé, že žalovaný svoje konanie nevie oprieť o žiadne zákonné ustanovenie. Mala za to, že jednoznačne preukázala, že jej žiadosť obsahovala všetky zákonom o energetike požadované náležitosti a že preskúmaním spisového materiálu bolo jednoznačne preukázané pochybenie žalovaného. Žalovaný preto nesprávne namieta, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým nespoľahlivo zistil skutkový stav veci.

Podľa žalobkyne sa nemožno stotožniť s tvrdením, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávne posúdeného skutkového stavu veci.

Vytýkala ministrovi žalovaného, že nielenže nezohľadnil pochybenia sekcie energetiky žalovaného, ktoré boli jedným z dôvodov pre podanie rozkladu, ale navyiac v rozpore s pravidlami hospodárskej súťaže zdôraznil aj vyjadrenia organizácií S., a. s. B.S.B., a. s. B.:

- o existencii dostatku voľných distribučných kapacít pre pokrytie požiadaviek koncových odberateľov.
- o obave o bezpečnosť sietí v prípade mimoriadnych udalostí,

pričom svoje rozhodnutie opiera o definíciu prepravnej siete s poukazom na skutočnosť, že správny orgán nemal vedomosť o kompresorových staniách, resp. vysokotlakových plynovodoch a ich vzájomnom prepojení. Takéto tvrdenie podľa žalobkyne nie je pravdivé, nakoľko v čase rozhodovania správny orgán takúto vedomosť mal.

Poukazovala na to, že v konaní na súde prvého stupňa bolo preukázané, že žalovaný procesné pochybil, keď prizval organizácie S., a. s. B. a S., a. s. B., ktorým žiadny právny predpis ani žiadny individuálny správny akt nepriznáva postavenie účastníkov konania. Požiadavka ďalšej definície a charakteristiky energetického zariadenia bola oznámená až po vyjadreniach týchto organizácií. Tieto organizácie nemali mať ani len poradnú funkciu v danom konaní nakoľko je samo dostatočne odborne spôsobilé pre rozhodnutie o našej žiadosti. Ako však už bolo zmienené vyššie, opakované výzvy žalovaného na predloženie charakteristiky energetického zariadenia boli nad rámec zákona. Vychádzajúc z ustanovenia § 29 ods. 1 správneho poriadku namietala, že Vyžiadanie stanovísk od organizácií S., a. s. B. a S., a. s. B. nebolo vyzvaním účastníka, aby odstránil nedostatky podania. Je zrejmé, že pre rozhodnutie zo dňa 21.09.2006 ani jeden z uvedených dôvodov nebol daný, preto bol takýto postup v rozpore so správnym poriadkom.

Trvala na tom, že postup žalovaného bol v rozpore so zákonom a jeho prvostupňové a druhostupňové rozhodnutia nevychádzali zo skutočne zisteného stavu, teda sú v rozpore so zákonom. Celé konanie žalovaného od jeho prvých úkonov vo veci až po vydanie druhostupňového rozhodnutia tak bolo postihnuté množstvom procesných i hmotnoprávných väd a samotný výsledok poškodzuje žalobkyňu, jednak ako súťažiteľa v danej energetickej oblasti a jednak ako subjekt práv priznaných Ústavnou SR a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov.

Na základe uvedeného preto navrhovala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

Žalovaný v stanovisku na vyjadrenie žalobkyne zotrval na dôvodoch svojho odvolanie zdôrazňujúc, že krajský súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a tým nespoľahlivo zistil skutočný stav veci a že jeho rozhodnutie vychádza zo zjavne nesprávneho právneho posúdenia veci vytýkajúc krajskému súdu, že sa zaoberal výhradne len posúdením rozkladu a zrušil druhostupňové rozhodnutie ministerstva vo veci nevydania osvedčenia, avšak dôvodmi nevydania osvedčenia sa konajúci súd odmietol zaoberať a tieto vyhodnotiť z hľadiska dôkazného a skutkového stavu, čo je zrejším pochybením konajúceho súdu, keď sa podľa názoru žalovaného pri rozhodovaní nezaoberal náležité prepravnou sieťou, na ktorú sa vzťahovalo vydanie osvedčenia.

Zdôrazňoval, že ku všetkým žiadam o vydanie osvedčenia je ministerstvo povinné vyžiadať si stanovisko prevádzkovateľa siete, nakoľko tento je podľa zákona o energetike zodpovedný za bezpečnú a spoľahlivú prevádzku celej prepravnej siete. Okrem toho v súvislosti s budovaním nových zariadení, je ministerstvo povinné posúdiť využitie existujúcich sietí. Poukazom na to, že podľa článku 4 ods. 4 Smernice 2003/55/ES o spoločných pravidlách pre fungovanie trhu s plynom sú oprávnené členské štáty Európskej únie odmietnuť výstavbu do úvahy prichádzajúcich zariadení z dôvodov zabezpečenia efektívnej prevádzky už existujúcich sietí, ak existujúca kapacita siete nie je dostatočne pri preprave využitá. Keďže viaceré kapacity pre odberateľa spôsobujú z hľadiska celospoločenského vyššie náklady, teda je potrebné zabrániť fragmentácii v rámci distribučnej plynovodnej siete, Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky rozhoduje na základe Energetickej politiky Slovenskej republiky s ohľadom na záujmy Slovenskej republiky a musí objektívne rozhodnúť, či pripravovaná realizácia prepravnej siete je v súlade s národohospodárskou politikou.

Doplňujúce údaje a informácie ku charakteru siete nepožadovalo ministerstvo (ani nemohlo požadovať) nad rámec zákona, nakoľko musí mať podrobnejšie technicky definovanú plynárenskú sieť, nakoľko Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky s ohľadom na potrebnú technickú špecifikáciu podľa § 11 zákona o energetike musí mať vyjasnenú účelnosť zamýšľaného energetického zariadenia. Predpokladaný vplyv zariadenia na bezpečnosť sietí v časti vymedzeného územia, a musí mať vyjasnený vplyv na bezpečnosť dodávok plynu na vymedzenom území. Preto z hľadiska postupov a kritérií obsiahnutých v zákone, napadnuté rozhodnutie je jednoznačne správne.

Z vyššie uvedených dôvodov žiadal žalobu žalobkyne zamietnuť.

K tomuto stanovisku žalobkyňa dňa 23.02.2010 predložila doplnenie vyjadrenia poukazujúc na všetky skutočnosti zistené v doterajšom konaní a ich vzájomné súvislosti, ktoré sú podľa nej pre prebiehajúce odvolacie konanie významné a môžu mať značný vplyv na rozhodnutie súdu. Poukazovala pritom na ustanovenie § 11 ods. 3, § 2 písm. c/ bod. 7 zákona č. 656/2004 Z. z., § 3 ods. 2, 3 a § 14 ods. 1, 2 správneho poriadku uvádzajúc, že žalovaný svoje rozhodnutie opiera o definíciu prepravnej siete s poukazom na skutočnosť, že ako správny orgán nemal pri rozhodovaní vedomosť o kompresorových staniciach, resp. vysokotlakových plynovodoch a ich vzájomnom prepojení. Takéto tvrdenie nie je pravdivé nakoľko v čase rozhodovania správny orgán takúto vedomosť mal, čo potvrdzuje aj zápisnica z ústneho pojednávania zo dňa 27.02.2007, založená v spise. Mala za to, že celé konanie žalovaného od jeho prvých úkonov vo veci až po vydanie druhostupňového rozhodnutia tak bolo postihnuté množstvom procesných i hmotnoprávných väd a samotný výsledok poškodzuje žalobkyňu, jednak ako súťažiteľa v danej energetickej oblasti a jednak ako subjekt práv priznaných Ústavnou Slovenskej republiky a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov. Na základe uvedeného preto opätovne navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil a zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania, ktoré vyčíslila sumou 152,53 eura.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

V rámci správneho súdnictva sudy preskúmajú „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP).

Správne súdnictvo je založené na súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutí ako aj im predchádzajúcich konaní pred správnym orgánom. Právnym základom pre prieskum zákonnosti rozhodnutí ako aj im predchádzajúcich konaní sú právne úvahy a z nich vychádzajúce právne závery správnych orgánov pri aplikácii konkrétnych zákonných ustanovení na zistený skutkový stav.

Z uvedeného vyplýva, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) posudzoval aj dôvodnosť námietok žalovaného proti napadnutému rozsudku krajského súdu.

Žalobkyňa vo svojej žalobe zdôraznila, že jej nie je jasné ani zrozumiteľné, na akom základe žalovaný sporné rozhodnutie vydal a čo vlastne ona ako žalobkyňa mala do svojej žiadosti o vydanie osvedčenia ešte uviesť. Tzn., že namietala nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. Ide o závažný argument, ktorý sám o sebe vytvára základnú prekážku pre vykonanie súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd na prvom mieste poukazuje na to, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného, ktorým žalovaný zamietol rozklad a potvrdil rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 1605/2006-3400 dňa 19. marca 2008 o zastavení správneho konania podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku, tzn. nemeritórne rozhodnutie vo veci žiadosti žalobkyne o vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s Dlhodobou koncepciou energetickej politiky Slovenskej republiky.

Najvyšší súd k vznesenej námietke žalovaného o nevykonaní dokazovania krajským súdom, náležitom nezistení skutkového stavu a odňatí možnosti konať pred súdom uvádza nasledovné skutočnosti:

Podľa § 67 zákona č. 656/2004 Z. z. (v znení v čase rozhodnom pre posúdenie danej veci) na konanie vo veciach upravených týmto zákonom sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

V zmysle ustanovenia § 3 ods. 1 správneho poriadku je jednoznačné, že správne konanie je založené na rešpektovaní svojich základných zásad („základné pravidlá konania“), medzi ktoré patrí aj zásada materiálnej pravdy uvedená nielen v § 3 ods. 4 ale vyžadovaná aj v § 46 správneho poriadku.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 59 správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

Odvolanie podľa správneho poriadku je vybudované na apelačnom princípe a druhostupňový orgán je zásadne oprávnený rozhodnúť vo veci. Odvolací orgán nie je v žiadnom smere viazaný závermi prvostupňového orgánu. Samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. Apelačný princíp umožňuje, že orgán, ktorý rozhoduje o odvolaní, môže sám napraviť rozhodnutie a sám môže rozhodnúť vo veci samej. Pritom sa môže odchýliť od skutkového stavu zisteného prvostupňovým orgánom. Apelácia smeruje predovšetkým proti nedostatkom skutkového základu, ale aj proti právnym nedostatkom. Správny poriadok špecificky neupravuje všetky otázky postupu v odvolacom konaní. Aj na druhostupňové konanie sa vzťahujú ustanovenia predchádzajúcich častí, najmä tretej časti správneho poriadku (§ 18 až § 52 správneho poriadku). Táto skutočnosť je odôvodnená najmä tým, že konanie na prvom a druhom stupni tvorí jeden celok.

Jedným z dôvodov nepreskúmateľnosti rozhodnutia správneho orgánu súdna judikatúra spája s nedostatkom dôvodov. Aj konštantná judikatúra Európskeho súdu

pre ľudské práva nastolila trvalú požiadavku vysporiadať sa so všetkými relevantnými argumentmi účastníka konania (Garcia Ruiz v. Španielsku, rozsudok z 21.01.1999, sťažnosť č. 30544/96), ktorej dodržiavanie starostlivo preveruje.

Za nedostatok dôvodov, ktoré by inak mali byť riadne objasnené v odôvodnení rozhodnutia správneho orgánu, nie je možné považovať čiastkové nedostatky odôvodnenia rozhodnutia správneho orgánu, ale iba taký nedostatok dôvodov, ktoré majú svoj základ v skutkových zisteniach (skutkové dôvody). Skutkovými dôvodmi, pre ktoré nedostatok je možné rozhodnutie správneho orgánu zrušiť pre nezrozumiteľnosť, sú také vady skutkových zistení, ktoré sú neodmysliteľným základom pre rozhodnutie samotné, tzn. vytvárajú rozhodovacie dôvody. V tejto skupine je to typické vtedy, keď správny orgán vyvodil rozhodovacie dôvody alebo - o skutočnosti v správnom konaní nezisťovanej, poprípade - zistenej v rozpore so zásadou legality (§ 3 ods. 1 správneho poriadku) alebo - tam, kde nie je zrejmé, či boli vôbec nejaké dôkazy vykonané.

Z obsahu administratívneho spisu, ktorý je súčasťou spisového materiálu, najvyšší súd zistil, že prvostupňový správny orgán posudzujúc žiadosť žalobkyne zo dňa 07.08.2006 podľa § 11 ods. 3 zákona č. 656/2004 Z. z. v znení rozhodnom ku dňu posúdenia žiadosti žalobkyne skonštatoval splnenie podmienok podľa písm. a/ a podľa písmena b/ bodov 1, 2 a 4. až 9. a k podmienke podľa bodu 3. *predpokladaný vplyv energetického zariadenia na sústavu alebo na sieť na vymedzenom území z hľadiska bezpečnosti a spoľahlivosti*, uviedol, že **„podľa zámeru ide o samostatnú sieť, ktorá nebude prepojená so súčasnými sieťami prevádzkovanými spoločnosťami S., a. s. a S., a. s., podľa priloženej „Prehľadnej situácie“ však prichádza ku križovaniu so súčasnými sieťami; pre splnenie požiadavky podľa tohto bodu bolo navrhnuté vyžiadať“ stanovisko k navrhovanému energetickému zariadeniu z hľadiska bezpečnosti od oboch spoločností S., a. s. aj S., a. s.“** rozhodnutím z 21.09.2006 bolo konanie prerušené za účelom získania doplňujúcich informácií od relevantných organizácií, t. j. S., a. s. B.S.B., a. s. B. ako aj za účelom vykonané ďalších právnych úkonov v rámci dokazovania (§ 34 správneho poriadku). K druhému prerušeniu konania došlo uznesením z 15.11.2006, ktorým bola žalobkyňa vyzvaná v zmysle § 11 zákona č. 656/2004 Z. z. definovať, na stavbu akého energetického zariadenia žiada vydať osvedčenie. Rozhodnutím zo 04.01.2007 bolo správne konanie prerušené tretíkrát s uvedením, že po preskúmaní doručených stanovísk ako aj predmetného spisového materiálu bolo zistené, že nie je možné jednoznačne určiť o výstavbu akého energetického zariadenia

ide a čomu bude slúžiť, a preto je potrebné zo strany žiadateľa jednoznačne definovať tieto skutočnosti. Dňa 12.02.2007 bolo vo veci nariadené ústne pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo dňa 27.02.2007 a o ktorom bola spísaná zápisnica, avšak bez uvedenia záveru. Rozhodnutím z 19.03.2008, t. j. po uplynutí viac ako ročnej lehoty správny orgán konanie zastavil s tým, že pre vydanie osvedčenia o súlade investičného zámeru s dlhodobou koncepciou energetickej politiky je potrebné presne charakterizovať predmetné energetické zariadenie a že ak žiadosť takúto informáciu neobsahuje, správny orgán nemôže riadne a náležite rozhodnúť o vydaní osvedčenia.

Takýto postup prvostupňového správneho orgánu nemožno považovať za súladný so zákonom.

Podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku správny orgán konanie zastaví, ak účastník konania na výzvu správneho orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky svojho podania a bol o možnosti zastavenia konania poučený,

Podľa § 19 ods. 1 správneho poriadku v hore citovanom znení platí, že pokiaľ podanie nemá predpísané náležitosti, správny orgán pomôže účastníkovi konania nedostatky odstrániť, prípadne ho vyzve, aby ich v určenej lehote odstránil; súčasne ho poučí, že inak konanie zastaví.

Odstraňovanie nedostatkov podania je konkretizáciou zásady úzkej súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania. Táto súčinnosť nemôže mať charakter formálnosti. Jej cieľom je vybaviť vec efektívne, zodpovedne a bez zbytočných priet'ahov. Rozsah poučenia síce nemá nahrádzať pomoc poskytovanú na zmluvnom základe advokátom, avšak musí byť taký, aby účastník v konaní neutrpel ujmu.

Správne orgány, najmä správny orgán prvého stupňa podľa zhora citovaných zákonných ustanovení a zásad nepostupovali.

Vychádzajúc z obsahu administratívneho spisu treba uviesť, že sa javí, že to bol predovšetkým správny orgán, ktorý účastníkovi neposkytol potrebnú súčinnosť a nepoučil ho náležite, ako treba charakter energetického zariadenia doplniť, pričom ak mal za to, že pre nedostatok tejto charakteristiky nemôže riadne a náležite rozhodnúť o vydaní

osvedčenia, mal žiadosť žalobkyne zamietnuť, ale nie konanie zastaviť z dôvodu nedoplnenia podania žiadosti. Pre vydanie nemeritórneho rozhodnutia podľa § 30 ods. 1 písm. d/ správneho poriadku neboli v danom prípade splnené zákonné podmienky, nakoľko žalobkyňa bolo znemožnené v odvolacom správnom konaní a prípadne následne v konaní pred súdom v správnom súdnictve uplatniť vecné (meritórne) námietky proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa, čím došlo k porušeniu jej práv v správnom konaní ako aj k porušeniu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Preto správne uzavrel krajský súd svoje úvahy, keď vyslovil, že je nutné napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušiť vzhľadom na nedostatky uvedené v § 250j ods. 2 písm. e/ OSP t. j., že v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

V tejto súvislosti dáva najvyšší súd do pozornosti, že v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa v správnom súdnictve nie je úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolacieho prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu žalovaného správneho orgánu s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím. Ak také rozhodnutie na základe zistení krajského súdu bolo vydané v konaní, ktoré trpí vadou spôsobilou ovplyvniť jeho zákonnosť a krajský súd svoje zistenie presvedčivo a s poukazom na procesné ustanovené náležitosti odôvodní, niet dôvodu, aby sa odvolací súd zaoberal námietkami, ktoré sú len vysvetleniami doterajších postupov správneho orgánu v správnom konaní.

Najvyšší súd sa preto nezaoberal konkrétnymi dôvodmi odvolania žalovaného, keďže nesmerovali k vyvráteniu záveru krajského súdu o potrebe zrušenia rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a napadnutý rozsudok krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho súdneho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s poukazom na § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP, v zmysle ich vyčíslenia právny zástupcom v sume 74,61 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia za jeden úkony právnej služby vykonané

v roku 2010 (vyjadrenie žalobkyne k odvolaniu žalovaného z 01.03.2010) vo výške tak, ako ju uplatnil právny zástupca žalobkyne podľa § 11 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej aj „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“ alebo „citovaná vyhláška“) - 1/13 výpočtového základu za tento rok, t. j. po 55,49 eura (správne mohol účtovať 1/6 výpočtového základu podľa 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení do 31.05.2009 a do 31.05.2010, t. j. 120,23 eura) plus 1 krát paušál 7,21 eura v zmysle § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky plus daň z pridanej hodnoty vo výške 19 % podľa § 18 ods. 3 citovanej vyhlášky v sume 11,91 eura ktorú náhradu je žalovaný povinný zaplatiť do rúk právneho zástupcu žalobkyne v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP do troch dní.

Najvyšší súd nepriznal právnomu zástupcovi žalobkyne náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby (stanovisko žalobkyne k vyjadreniu žalovaného zo dňa 23.02.2011) včítane jednej paušálnej náhrady, keď posudzujúc účelnosť takto vynaložených trov, tento úkon z hľadiska právneho posúdenia veci bol už len „zhrnutím“ doterajšieho stavu konania, a preto uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon už nepovažoval v zmysle § 250k ods. 1 za trovy potrebné na účelné uplatňovanie práva proti žalovanému. Taktiež nemohol najvyšší súd priznať žalobkyni vyššiu sumu za vykonaný úkon právnej služby (120,23 eura namiesto 55,49 eura) súc v zmysle § 151 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP viazaný návrhom – vyčíslením trov.

P o u č e n i e : Pr o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 24. februára 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková